

Den åldrande modernismen -

ett svar på Åke Eldbergs artikel i SPT 12/ 2019

"Kyrka och hbtq".

Jag har den djupaste respekt för Åke Eldberg, som fått löpa gatlopp i massmedia för sin omutliga kristna tro och bekännelse. Hans artikel är en uppskattande anmälan av boken "Bekänna färg: kyrka och hbtq i en regnbågsfärgad värld. Apologia 2019". Fader Åke ställer så viktiga frågor i sin anmälan att jag vill dröja kvar och begrunda dem och bredda diskussionen. "Det jag saknar är en beskrivning av det skeende som har lett fram till dagens 'regnbågsfärgade värld'. Hur kommer det sig att aktivistgrupper lyckats vända den allmänna opinionen i en så viktig moralfråga till dess motsats på ett fåtal årtionden?" Det klassiska svaret på frågan "Hur bekämpar man en idé" är "*med en annan idé*". Efter den militanta vänsterns nedgång i slutet av 1970-talet började aktivisternas marsch in till Institutionerna (press, radio, TV, teater, partier, kyrkosamfund). Socialismen övergavs, men det uppskrivade röstläget med moralismen bibehölls. Deras moralism kännetecknas av att de skuldbelägger och stigmatiserar oliktankande och alla som dristar sig till att rusa de upphängda till undsättning. De är moraliskt mindervärdiga. Det är närmast en renhållningsfråga att marginalisera dem. Att anklaga meningsmotståndare för att ha *fobi* är ett fenomen som Sovjetunionen tillgrep, när regimotståndare internerades på mentalsjukhus. Den politiska världen är obarmhärtig, men hur gick det till att få stora kyrkosamfund att svänga i både abortfrågan och i homofrågan?

Det har gått i två steg, som jag ser det:

1. En teologisk reducering av synen på Treenigheten genomförs, där Den Helige Ande och Hans ledning förlorar all egentlig referens. Kvar finns så Fadern/ Skaparen och Sonen/ Ordet. Undermineringsarbetet av Jesusbilden och Bibeln har pågått sedan neologin och liberalismen växte sig stark. Jesus reduceras till en historisk inomvärldslig gestalt, tämligen maktlös och ofta i ungdomsrevolt mot Fadern.
2. De bleka kopiorna av autentisk kristendom får makten i kyrkan genom modernistiska prästkandidater och flata biskopar, som inte mäktar strid.

Gunnar Rosendals klassiker "Den ockuperade kyrkoprovinsen" beskriver kräftgången och borde finnas på alla kyrkors bokbord. Den nya tidens makthavare, både i kyrka och i samhälle, söker makt för deras egen skull. Det gynnar karriären att hålla med de högröstade. Styrkan hos den styrande klicken ligger i ekonomin. Så länge den är tillräckligt stark sitter de inflytelserika i orubbat bo, men de är inte beredda att lida för sin tro. Om ekonomin drastiskt försämras flyr de flesta och debatten blir mer jämstelt.

Till sist skulle jag vilja uppmana mina trossyskon att ta tillbaka Jesusrörelsens främsta symbol Regnbågen. Den har obehöriga kapat och rätat ut bågen till en rak flagga med raka linjer och är inte längre en båge. Den bör återföras till sitt rätta hem, 1 Mos 9:13, Upp 6:2.

Kåre Strindberg

Km. em. Stockholms Stift

(2019-06-13 11:12)